

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 215/03-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., t. č. v Ústave na výkon väzby B. B., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Z., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Krajskou prokuratúrou v Žiline pri rozhodovaní o žiadosti o jeho prepustenie z väzby z 3. júna 2003 vedenom pod sp. zn. Kv 39/02 a Okresným súdom v Žiline pri rozhodovaní o žiadosti o jeho prepustenie z väzby z 3. júna 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tp 99/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2003 doručená sťažnosť M. K., t. č. v Ústave na výkon väzby B. B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Z., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Krajskou prokuratúrou v Žiline (ďalej len „prokuratúra“) pri rozhodovaní

o žiadosti o jeho prepustenie z väzby z 3. júna 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 39/02 a Okresným súdom v Žiline (ďalej len „okresný súd“) pri rozhodovaní o žiadosti o jeho prepustenie z väzby z 3. júna 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tp 99/02.

Mimo petitu, ktorý je jasne odlišený od ostatných častí sťažností, sťažovateľ uvádza aj ďalšie ustanovenia ústavy a dohovoru (čl. 127 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 3 dohovoru), ktoré však ústavný súd pokladá za súčasť jeho argumentácie. Podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný návrhom. Viazanosť návrhom sa zvlášť vzťahuje na návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu (petit). Ústavný súd rozhoduje v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy iba o porušení tých práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. Ústavný súd predpokladá, že tie práva, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, sú uvedené v petite jeho sťažnosti, a preto rozhoduje len o nich.

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho práv došlo nasledovným, ním opísaným skutkovým stavom. Sťažovateľ bol 30. januára 2001 uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru v Liptovskom Mikuláši č. ČVS: OÚV-401/2001 spolu s ďalšími deviatimi osobami pre šesť skutkov obvinený z trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. b) a ods. 3 Trestného zákona. Uznesením Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši sp. zn. Tp 6/02 z 31. januára 2002 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 26. februára 2002 sp. zn. 1 Tpo 27/02 bol sťažovateľ podľa § 68 Trestného poriadku vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a ďalším uznesením Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši sp. zn. Tp 6/02 z 12. apríla 2002 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo 7. mája 2002 sp. zn. 1 Tpo 73/02 boli dôvody väzby sťažovateľa rozšírené o § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Uznesením Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši sp. zn. Tp 6/02 z 19. júla 2002 bola sťažovateľova väzba predĺžená do 29. januára 2003 z dôvodov zložitosti a časovej náročnosti dokazovania a preto, lebo v tej dobe ešte neboli vypočutí všetci svedkovia. Uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 99/02 zo 14. januára 2003 bola

sťažovateľova väzba predĺžená do 29. júla 2003 pre potrebu dopočutia obvinených k ďalším skutkom a vypočutia a konfrontácie ďalších asi 60 svedkov, ako aj pre zabezpečenie listinných dôkazov. Predpokladalo sa skončenie vyšetrovania do 29. júla 2003.

Sťažovateľ prostredníctvom obhajcu 3. júna 2003 podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku požiadal prokuratúru o prepustenie z väzby s tým, aby v prípade, že jeho žiadosti nebude vyhovené, bol súdu s jeho žiadosťou predložený aj celý vyšetrovací spis. Prokuratúra žiadosti sťažovateľa z 3. júna 2003 nevyhovela 4. júla 2003, čo bolo obhajcovi oznámené listom doručeným 7. júla 2003. Okresný súd rozhodol o tejto žiadosti uznesením sp. zn. 5 Tp 99/02 6. augusta 2003 tak, že ju zamietol. Uznesenie o zamietnutí bolo obhajcovi doručené 11. augusta 2003.

Prokuratúra podala 4. júla 2003 okresnému súdu návrh na predĺženie väzby sťažovateľa do 29. januára 2004. Okresný súd o ňom rozhodol tak, že mu vyhovel na neverejnom zasadnutí 17. júla 2003 uznesením sp. zn. 5 Tp 99/02.

Sťažovateľ tvrdí, že približne jednomesačné doby rozhodovania prokuratúry a okresného súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 3. júna 2003 neboli v súlade s požiadavkami predložiť takúto žiadosť súdu „bez omeškania“ a rozhodnúť o nej „neodkladne“ zakotvenými v § 72 ods. 2 Trestného poriadku. Jednomesačné doby rozhodovania prokuratúry a okresného súdu o jeho žiadosti o prepustenie na slobodu považuje za konanie so zbytočnými priet'ahmi, v ktorom vidí porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru vidí navrhovateľ aj vo výrazne nerovnakej dobe vybavovania jeho žiadosti a návrhu prokuratúry na predĺženie jeho väzby. Podľa jeho mienky to znamená porušenie zásad rovnosti strán a spravodlivého procesu.

Sťažovateľ žiada od ústavného súdu len, aby deklaroval porušenie jeho označených práv uvedenými rozhodnutiami prokuratúry a okresného súdu, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom zistil nasledovné:

Sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Podľa judikatúry ústavného súdu „Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti spočíva v nesúlade medzi jej skutkovou a právnou stránkou“ (III. ÚS 203/02) a zjavnú neopodstatnenosť „...možno vysloviť v prípade, ak Ústavný súd SR nezistí príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal pisateľ podnetu“ (I. ÚS 24/98). Táto konštrukcia zjavnej neopodstatnenosti sa plne vzťahuje aj na sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd už vo veci sp. zn. III. ÚS 7/00 vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa nevzťahuje na rozhodovanie o žiadosti osoby nachádzajúcej sa vo väzbe o prepustenie z väzby, lebo rýchlosť tohto konania zakotvuje čl. 17 ods. 2 ústavy v spojení s § 72 ods. 2 Trestného poriadku. Vyplýva to z nasledovnej formulácie použitej v rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 7/00: „K analyzovanému právu, ktoré vyplýva aj z čl. 17 ods. 2 ústavy, treba uviesť, že ide o iné základné právo, ako je právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov). Vzťah medzi právami podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 17 ods. 2 ústavy je obdobný ako medzi právami podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 5 ods. 3 Dohovoru. Zatiaľ čo čl. 6 ods. 1 v časti týkajúcej sa primeranosti lehoty na prejednanie veci súdom sa vzťahuje na všetkých účastníkov súdneho konania s cieľom chrániť ich pred nadmernými procesnými prietahmi, čl. 5 ods. 3 sa týka len obvinených osôb, ktoré sú pozbavené osobnej slobody, a ochraňuje ich pred neopodstatnene dlhou väzbou (obdobne pozri napr. rozsudok vo veci Stögmüller v. Rakúsko, 10. november 1969, strana 40, § 5, na ktorý odkazuje aj rozsudok vo veci Punzelt, § 98). Zákonite potom aj slovne príbuzné pojmy, akými sú napríklad „primeraná lehota“ alebo „bez prietáhov“, sa vykladajú sčasti odlišne pri čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 3 Dohovoru v porovnaní s čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Navrhovateľ teda namieta porušenie práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v takom konaní, na ktoré sa čl. 48 ods. 2 ústavy nevzťahuje.

Sťažovateľ namieta porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorý sa nevzťahuje na rozhodovanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Na rozhodovanie o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu sa vzťahuje čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorého porušenie však sťažovateľ nenamieta.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý sa však netýka zbytočných prietáhov v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Pokiaľ ide o námietku porušenia princípu rovnosti zbraní a celkovo spravodlivého procesu výraznou odlišnosťou dôb rozhodovania okresného súdu o návrhu prokurátora na predĺženie väzby a o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, tak tento rozdiel sám osebe nezapríčinil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2003